

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 91.917 van 27december 2000

A.73.460/VIII-511
A.73.461/VIII-512

In zake : **BENOIT** Jean-Pierre,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
Clementinalaan 3
1190 Brussel,

tegen :

**de Nationale Maatschappij der Belgische
Spoorwegen,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe GERARD,
advocaat bij het Hof van Cassatie,
Louizalaan 523
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien de op 17 februari 1997 ingediende verzoekschriften, waarbij
Jean-Pierre BENOIT de nietigverklaring vordert :

1. van de beslissing van 25 juli 1995 om hem als tuchtstraf een schorsing in de
bediening gedurende drie maanden op te leggen, met bedreiging met een
strengere maatregel (A. 73.461/VIII-512);
2. van de beslissing van het directiecomité om hem als tuchtstraf een schorsing
in de bediening gedurende zes maanden op te leggen (A. 73.460/VIII-511);

Gelet op arrest nr. 73.572 van 8 mei 1998 waarbij de zaken worden
samen gevoegd, de uitspraak in zaak A. 73.461/VIII-512 wordt uitgesteld, de
debatten worden heropend in de zaak A. 73.460/VIII-511 en het door de auditeur-

generaal aangewezen lid van het auditoraat ermee belast wordt het onderzoek voort te zetten in de zaak A.73.460/VIII-511;

Gezien het aanvullend verslag van Mevr. DEBUSSCHERE, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 17 februari 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het aanvullend verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 22 september 2000;

Gezien de brief van 20 september 2000 waarbij de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 20 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Mevr. DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LEVERT, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. GERARD, advocaat bij het Hof van Cassatie, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DEBUSSCHERE, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak als volgt uiteengezet zijn in arrest nr. 73.572 van 8 mei 1998 :

" 1. Verzoeker, adjunct-onderstationschef bij de NMBS, is tewerkgesteld in het station van Nijvel.

2. Op 15 maart 1995 is verzoeker in dienst en wordt hij gecontroleerd door de Hr. DE NUTTE, waarnemend zonechef. Laatstgenoemde

stelt voor hem als straf uitstel in de bevordering gedurende zes maanden op te leggen om de volgende redenen :

- " - werknemer werd op 15 maart 1995 om 03.19 uur ingeslapen aangetroffen op een bank in blok 10 te Baulers,
- werknemer was op 15 maart 1995 niet aanwezig op het perron voor de aankomst van trein E 3107,
- werknemer was niet in dienstkleiding (geen das)".

3. Op 11 april 1995 verantwoordt verzoeker zich in de volgende bewoordingen : "Wegens rugpijn heb ik mij neergelegd op de bank van blok 10 in afwachting dat de dienst het spoor opnieuw in dienst zou stellen". Hij vraagt om door de raad van beroep gehoord te worden.

4. Op 12 april 1995 geeft zijn onmiddellijke chef de mening te kennen dat de sanctie dient te worden gehandhaafd omdat verzoeker diep ingeslapen was en pas wakker geworden is nadat hij bij zijn naam genoemd werd. Op 13 april 1995 oordeelt de Hr. QUINTIN, eerste inspecteur afdelingschef, eveneens dat de straf dient te worden gehandhaafd.

5. Op 6 en 13 juni 1995 worden aan verzoeker nieuwe feiten ten laste gelegd. Op 20 juni 1995 wordt het strafvoorstel aangevuld als volgt :

- " - op zes juni heeft de werknemer, die dienst had van 14 uur tot 22 uur, de dienst verlaten en is hij naar een drankgelegenheid gegaan om er een geestrijke drank te verbruiken in het gezelschap van lader MOFUKI Louis Alias BOFUKI. Hij werd gezien door de zonechef, die om 20.35 uur in het café-restaurant binnenkwam.
- hij heeft zich niet aangemeld voor trein E 1518 van 20.42 uur.
- hij was een halve dag afwezig op 13 juni 1995 doordat hij zijn dienst in het station van Nijvel niet voortgezet heeft na een medisch onderzoek waarvoor hij een dienstvrijstelling had gekregen".

De straf die dan wordt voorgesteld is een schorsing gedurende drie maanden met bedreiging met een strengere maatregel.

Het desbetreffende document wordt dezelfde dag aan verzoeker overhandigd.

6. Verzoeker bevestigt op 3 juli 1995 dat hij voor de raad van beroep wenst te verschijnen en verantwoordt zich. Hij legt uit dat hij naar het naastgelegen café is gegaan om er te telefoneren, maar dat hij geen enkele drank heeft verbruikt; hij voegt eraan toe dat er geen medisch onderzoek verricht is. In verband met zijn halve dag afwezigheid wijst hij erop dat hij geenszins de bedoeling had bedrog te plegen, maar gehandeld heeft zoals hij voorheen reeds in soortgelijke omstandigheden gedaan had.

7. Op 6 juli 1995 oordeelt zijn onmiddellijke chef dat het strafvoorstel dient te worden gehandhaafd omdat de "verantwoording die de betrokkene geeft niet overeenstemt met de werkelijke feiten".

Eerste inspecteur QUINTIN geeft dezelfde mening te kennen op 7 juli 1995.

8. Op 18 juli 1995 vestigt de dienst personeel en sociale zaken de aandacht van de lokale overheden op het feit dat de aanvraag van verzoeker om voor de raad van beroep te verschijnen te laat ingediend is aangezien het ad hoc-formulier niet binnen de termijn van tien werkdagen teruggegeven is; verzoeker

moet behandeld worden als een werknemer die ervan afziet voor de raad van beroep te verschijnen.

9. Naar aanleiding van de nota van 18 juli 1995 en gelet op artikel 15b van het tuchtreglement legt de heer BATTER, inspecteur van de beweging, handelend namens de afdelingschef, die met verlof is, aan verzoeker de voorgestelde straf op.

Dat is de eerste bestreden handeling.

10. Op 16 maart 1996 wordt verzoeker opnieuw gecontroleerd, een controle ten gevolge waarvan de heer DE NUTTE, zijn onmiddellijke chef, op 21 maart 1996 voorstelt om hem als straf een schorsing gedurende zes maanden op te leggen met bedreiging met een strengere maatregel om de volgende redenen :

- " - Op zaterdag 16 maart 1996 rond 01.35 uur werd de werknemer aangetroffen in het lokaal van de lader, waarin hij zichzelf opgesloten had. Hij was in een zeer diepe slaap verzonken, lag languit op een draagberrie, was in een deken gewikkeld en had zijn schoenen uitgetrokken.
- De deur van het fietslokaal was breed open blijven staan, ondanks de talrijke diefstallen die er gepleegd worden.
- Het station was onbewaakt".

11. Op 1 april 1996 verklaart verzoeker dat, nadat hij zijn normale dienst had verricht, het station had gesloten en de seingever had verwittigd, hij gedurende één uur en een kwart was gaan liggen, maar niet sliep. Hij wijst erop dat hij een antigriepmiddel heeft genomen, dat hij zijn vijfde nacht dienst beëindigde en dat twee sporen buiten dienst waren. Hij deelt nog mee dat het fietslokaal open gebleven is op verzoek van een passagier. Hij vraagt om te worden gehoord door de raad van beroep.

12. Op 18 november 1996 verschijnt verzoeker, vergezeld van zijn verdediger, voor de raad van beroep, die het volgende advies uitbrengt :

- " Aangezien de hierna vermelde feiten bewezen zijn (eenparigheid);
Aangezien de voorgestelde straf in verhouding staat tot de ten laste gelegde feiten;
Gelet op de disciplinaire antecedenten van de betrokkene;
Gelet op de paragrafen 1 tot 4, 8, 17, 47, 52, 72 en 101 tot 104 van het A.R.P.S. 550 (tuchtreglement);

Om deze redenen

Sluit de raad zich aan bij het voorstel van de maatschappij (eenparigheid) en stelt hij voor om de betrokkene een schorsing in de bediening gedurende 6 maanden op te leggen".

13. Tijdens de vergadering van 20 november 1996 sluit het directiecomité zich aan bij dat voorstel.

Dat is de tweede bestreden handeling, waarvan aan verzoeker kennis is gegeven bij een ter post aangetekende brief van 21 november 1996";

Overwegende, wat beroep A.73.461/VIII-512 betreft, dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van de artikelen 7, 8, 105, 110

en 116 van het tuchtreglement van de NMBS, aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan schending van de op straffe van nietigheid voorgeschreven substantiële vormvoorschriften en van het algemene beginsel van de rechten van verdediging; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat zijn beroep niet binnen de termijn van tien werkdagen is ingesteld, aangezien de zaterdag niet in aanmerking mag worden genomen bij de berekening van die termijn; dat hij in een tweede onderdeel van oordeel is dat, zelfs al wordt het eerste onderdeel niet in aanmerking genomen, er niet aan voorbij mag worden gegaan dat hij zijn recht om een bezwaar in te dienen tegen het voorstel van 1 april 1995 tijdig uitgeoefend heeft; dat hij opmerkt dat dat voorstel niet vernietigd en vervangen is door een nieuw voorstel, maar op 20 juni 1995 aangevuld is met de vermelding van nieuwe feiten, zodat het verzoek om te verschijnen vóór de raad van beroep geldig bleef ten aanzien van de eerste feiten die hem ten laste waren gelegd;

Overwegende dat de verwerende partij, wat het eerste onderdeel betreft, antwoordt dat zaterdagen die geen feestdagen zijn als werkdagen beschouwd moeten worden, zodat verzoeker te laat heeft gevraagd om vóór de raad van beroep te mogen verschijnen, aangezien het strafblad hem op 20 juni 1995 is bezorgd, maar pas op 4 juli 1995 is teruggegeven; dat ze aanvoert dat het tweede onderdeel evenmin gegrond is; dat volgens haar het voorstel van straf van 1 april immers op 20 juni 1995 ingetrokken is en vervangen is door een nieuw voorstel omdat er zich op 6 en op 13 juni 1995 nieuwe feiten hadden voorgedaan, zulks overeenkomstig paragraaf 8 van het tuchtreglement, waaruit volgt dat de vroegere en de nieuwe feiten één geheel vormen; dat ze besluit dat er geen twee maar slechts één voorstel van straf is waarop de ambtenaar op straffe van verval binnen tien werkdagen moet reageren;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie oordeelt dat nergens in de regelingen, onder meer niet in artikel 109 van het statuut, staat dat in geval zich andere feiten voordoen dan die welke met het oorspronkelijke voorstel van straf worden beteugeld, de oorspronkelijke procedure vervalt en de raad van beroep bijgevolg niet meer bevoegd is; dat hij volgens hem de raad van beroep op rechtsgeldige wijze heeft geadieerd met zijn verzoek van 11 april 1995; dat verzoeker van oordeel is dat het doel van artikel 8 erin bestaat de tuchtoverheid in staat te stellen een uitspraak te doen over de gezamenlijke feiten die een ambtenaar ten laste worden gelegd, zodat hem de meest gepaste straf kan worden opgelegd en een opeenvolging van tuchtprocedures kan worden voorkomen; dat hij drie verschillende

wijzen aangeeft waarop de twee toepasselijke bepalingen gezamenlijk gelezen kunnen worden en van oordeel is dat, ter wille van de rechten van verdediging, alleen de voor hem gunstige lezing in aanmerking mag worden genomen; dat hij, ten slotte, na een analyse van de bewoordingen die de verwerende partij onder meer in het strafblad heeft aangewend, besluit dat het oorspronkelijke voorstel niet is vervangen, maar slechts is gewijzigd;

Overwegende dat de verwerende partij kritiek uit op verzoekers redenering luidens welke de raad van beroep rechtsgeldig geadieerd bleef en zich over de feiten van 15 maart 1995 diende uit te spreken, een redenering die volgens haar het gevolg is van een verkeerde beoordeling van de bevoegdheid van de raad van beroep en die leidt tot een volstrekt onlogische en onzinnige oplossing;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, zaterdagen die geen feestdagen zijn meegerekend moeten worden in de termijnen om beroep in te stellen; dat het eerste onderdeel bijgevolg niet gegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat artikel 8 van het tuchtreglement luidt als volgt :

" Begaat een met een straf bedreigde bediende een nieuwe fout, dan moet dit worden gemeld aan de chef die uitspraak moet doen. Deze moet het eerste strafbulletin aanvullen of de voornaamste delen ervan (opgave, rechtvaardiging, advies van de betrokken chefs) wijzigen, zodat er een beslissing kan genomen worden over al de strafbare feiten waaraan de bediende zich schuldig gemaakt heeft. De bediende wordt verzocht elke wijziging in de formulering van de voorgestelde tuchtmaatregel of in de desbetreffende redenen te viseren; als hij het nuttig acht, vult hij zijn rechtvaardiging dienovereenkomstig aan";

dat uit document P 255, dat bij het dossier is gevoegd, blijkt dat de voornaamste rubrieken ervan niet aangevuld, maar vervangen zijn; dat het oorspronkelijke voorstel immers doorgehaald is en vervangen door een ander, dat andere grieven tegen verzoeker zijn ingebracht, die de toevoegingen geïllustreerd heeft en daarover uitleg heeft verstrekt; dat de betrokken hiërarchische meerderen zich bovendien over het nieuwe voorstel van straf hebben uitgesproken; dat het beroep dat bij de raad van beroep is ingesteld voor de gezamenlijke feiten bijgevolg te laat is ingesteld en dat verzoeker, overeenkomstig artikel 110 van het tuchtreglement, vervallen was van zijn recht om beroep in te stellen bij de raad van beroep, dat geen van de onderdelen van het eerste middel gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 101 en 105 van het tuchtreglement van de NMBS en van de rechten van verdediging; dat hij aanvoert dat een onderscheid gemaakt moet worden tussen het recht om bezwaar in te dienen en het verzoek om vóór de raad van beroep te mogen verschijnen, zodat de termijn van tien werkdagen bepaald in paragraaf 105 van het tuchtreglement van de NMBS begrepen moet worden als een termijn tijdens welke de ambtenaar zijn bezwaarrecht ten volle moet kunnen uitoefenen, wat betekent dat hij het dossier dat tegen hem geopend is kan inzien; dat volgens hem zijn rechten van verdediging ab initio gelden, dat wil zeggen zodra een voorstel van straf wordt gedaan, terwijl hij in het onderhavige geval geen toegang heeft gekregen tot het dossier en hij daar sedert 3 juli 1995 op wijst;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat ze weliswaar de rechten van verdediging van een tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar moet waarborgen, maar dat deze ook geprobeerd moet hebben die rechten uit te oefenen, wat in casu niet het geval is;

Overwegende dat verzoeker in zijn wederantwoord stelt dat hij, aangezien het beroep bij de raad van beroep facultatief is, zich vanaf het begin van de procedure ten volle moet kunnen verantwoorden en dus het dossier ab initio moet kunnen inzien zodat hij kan uitmaken of het geraden is de raad van beroep te adiëren, maar dat zulks hier niet het geval is geweest; dat verzoeker in zijn laatste memorie van oordeel is dat moeilijk tegen hem kan worden ingebracht dat hij geen gebruik heeft gemaakt van een recht indien hij niet op de hoogte is gebracht van het bestaan en de strekking ervan;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat verzoeker in zijn verantwoording van 3 juli 1995 hooguit vermeld heeft dat hij geen enkel stuk heeft mogen inkijken met betrekking tot de beschuldiging dat hij een alcoholische drank had genuttigd, maar dat uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat verzoeker gevraagd zou hebben het tegen hem samengestelde tuchtdossier te mogen inzien of dat die inzage hem geweigerd zou zijn; dat ze voorts stelt dat verzoeker, toen hem het voorstel van straf ter kennis is gebracht, beslist wist dat een dossier geopend was op zijn naam en het in dat verband geoorloofd is te verwijzen naar zijn tuchtrechtelijk verleden;

Overwegende dat uit geen enkel gegeven van het dossier blijkt dat verzoeker gevraagd heeft het tegen hem samengestelde tuchtdossier te mogen inzien alvorens zich te verantwoorden en dat die inzage hem geweigerd zou zijn; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van paragraaf 15 van het tuchtreglement van de NMBS; dat hij uiteenzet dat hij gestraft is door de heer BATTER, inspecteur van de beweging, "namens het afdelingshoofd met verlof", terwijl paragraaf 15, b, van het tuchtreglement bepaalt dat maatregelen zoals verplaatsing bij strafmaatregel of schorsing in de bediening, waartegen het betrokken personeelslid geen rechtmatig bezwaar heeft ingediend, opgelegd worden door de hoofdinspecteur of de hoofdinspecteur, de adjunct-eerste ingenieur of de adjunct-eerste inspecteur of door een personeelslid met een gelijkwaardige graad; dat hij van oordeel is dat hij gestraft is door een onbevoegde overheid, aangezien het tuchtreglement geen grond biedt voor zulk een bevoegdheidsoverdracht;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat eerste inspecteur-afdelingshoofd QUINTIN van 21 juli 1995 tot 15 augustus 1995 met verlof was en het zo geregeld had dat de lopende zaken eerst door de heer BATTER afgehandeld zouden worden, en vervolgens door de heer VERPLAETSE; dat ze ter staving daarvan bewijsstukken bijbrengt; dat ze uiteenzet dat de heer BATTER heeft gehandeld namens het afdelingshoofd dat met verlof was en louter de straf heeft gehandhaafd die door de heer QUINTIN was voorgesteld; dat de heer BATTER volgens haar bevoegd was op basis van paragraaf 15 van het tuchtreglement;

Overwegende dat verzoeker in zijn wederantwoord stelt dat de nota's van de heer QUINTIN, die bij het administratief dossier zijn gevoegd, betrekking hebben op de lopende administratieve zaken, maar dat in aangelegenheden die, zoals in casu, de grondrechten of de openbare vrijheden raken, geen bevoegdheidsoverdrachten kunnen worden toegestaan; dat hij in zijn laatste memorie opmerkt dat paragraaf 15 een opsomming van graden bevat en het bijgevolg niet vaststaat dat afdelingsinspecteur BATTER de enige was die gemachtigd was om over de betwiste sanctie te beslissen;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie benadrukt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds een

tussentijdse functie, die een voorlopige vervanging behelst waarbij een waarnemer persoonlijk wordt aangewezen en nauwkeurig wordt bepaald wat zijn bevoegdheden zijn en hoe lang hij die uitoefent, en anderzijds de definitieve en niet-persoonsgebonden bevoegdheidsoverdracht;

Overwegende dat de heer BATTER in het onderhavige geval voor vijftien dagen is aangewezen als waarnemend eerste inspecteur-afdelingschef om de lopende administratieve zaken af te handelen; dat hij dus bevoegd was om het bestreden besluit uit te vaardigen; dat het derde middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat het bestreden besluit volgens hem niet de rechterlijke en feitelijke overwegingen vermeldt op grond waarvan het is uitgevaardigd; dat hij inzonderheid van oordeel is dat de verwerende partij op zijn minst moest ingaan op de uitleg die hij op 11 april 1995 had verstrekt;

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de feitelijke motivering bestaat uit de uitdrukkelijke vermelding van de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd en de redenen waarom verzoekers uitleg niet aanvaard was niet opgegeven hoefden te worden;

Overwegende dat verzoeker in zijn wederantwoord stelt dat in de bestreden handeling vermeld moest worden waarom geen rekening was gehouden met zijn medische problemen en hij inzonderheid wijst op een attest van dokter DUBAR, eerstaanwezend geneesheer van het gewestelijk geneeskundig centrum van Brussel;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie, waarbij hij stukken voegt, aanvoert dat de bestreden handeling, voorzover het gaat om het instrumentum, zich in drie verschillende vormen aandient, namelijk formulier P 255 zoals het is aangevuld met de grieven die verzoeker in juni 1995 ten laste werden gelegd, de nota van 25 juli 1995 van de heer BATTER, inspecteur van de beweging, en de nota van 2 augustus 1995 van de wnd. zonechef; dat hij van oordeel is dat uit die stukken geenszins blijkt waarom zijn uitleg niet aanvaard kon worden; dat hij voorts stelt dat de verwerende partij wist van het bestaan van het attest van dokter DUBAR d.d. 16 maart 1995, aangezien met dat attest onder meer rekening

is gehouden door zijn hiërarchische meerdere in een verslag aan de hogere overheid van 7 juni 1995; dat hij verwijst naar een stuk dat hij indient om aan te tonen dat hij tevens uitleg heeft verschaft over de feiten die hem in juni 1995 ten laste zijn gelegd; dat verzoeker in zijn laatste memorie na de heropening van de debatten uiteenzet dat de motivering van de bestreden handeling niet afdoende is, enerzijds omdat daarin verwezen wordt naar een advies dat nog niet bekend was op het tijdstip waarop het beroep is ingesteld, en anderzijds omdat dat advies van de raad van beroep zelf weinig zegt over de motieven die ten grondslag liggen aan de opgelegde straf; dat hij erop wijst dat vaststaat dat verzoeker, bijgestaan door zijn vakbondsafgevaardigde, vóór de raad van beroep een aantal argumenten heeft aangevoerd die niet alleen betrekking hadden op de feiten zelf, maar ook op de relationele problemen die hij met zijn hiërarchische meerdere had en op zijn gezinssituatie;

Overwegende dat, wat de motivering naar recht betreft, op basis van de bestreden handeling kan worden uitgemaakt dat de overheid die gehandeld heeft, zulks met recht gedaan heeft krachtens een tussentijdse functie; dat, wat dat betreft, het middel samenvalt met het derde middel; dat, wat de feitelijke motivering betreft, niet wordt betwist dat de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd duidelijk vermeld worden op het formulier P 255; dat de medische problemen van verzoeker slechts met betrekking tot één van de grieven die verzoeker ten laste worden gelegd in aanmerking kunnen worden genomen; dat de onmiddellijke meerdere van verzoeker, toen hij zijn advies heeft uitgebracht over de verantwoording die verzoeker op 11 april 1995 had gegeven, duidelijk gesteld heeft dat hij "diep was ingeslapen"; dat des te meer op verzoekers argumenten is ingegaan daar in de brief van dokter DUBAR enkel stond dat "het wenselijk zou zijn dat (verzoeker) om medische redenen af en toe even zou kunnen gaan liggen tijdens de rustige momenten" en dat daarop op 21 maart 1995 omstandig is geantwoord; dat het vierde middel niet gegrond is;

Overwegende, wat beroep A.73.460/VIII-511 betreft, dat verzoeker een enig middel ontleent aan schending van de artikelen 1, 52 en 117 van het tuchtreglement van de NMBS, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij in een eerste onderdeel uiteenzet dat de bestreden handeling onwettig is omdat ze steunt op de onwettige tuchtstraf van 25 juli 1995; dat de onwettigheid van die beslissing volgens hem tot gevolg heeft dat de tuchtstraf van zes maanden schorsing in de bediening buitenmatig is aangezien de in aanmerking

genomen feiten op zich die straf niet wettigen; dat verzoeker in een tweede onderdeel de bewoordingen weergeeft van de bestreden handeling en van het advies waarnaar verwezen wordt; dat hij uiteenzet dat op basis daarvan de overwegingen aangaande de evenredigheid van de straf niet begrepen kunnen worden; dat hij erop wijst dat de loutere verwijzing naar een advies dat de betrokken ambtenaar niet kent, niet voldoende is om aan te tonen dat de straf conform de wet van 29 juli 1991 is; dat hij stelt dat noch in de bestreden handeling, noch in het advies van de raad van beroep ingegaan wordt op de medische en psychologische argumenten die hij heeft aangevoerd; dat hij van oordeel is dat de tuchtoverheid weliswaar niet op alle argumenten hoeft te antwoorden die door de ambtenaar worden aangevoerd, maar uit de beslissing juncto het administratief dossier opgemaakt moet kunnen worden welke feiten ten laste worden gelegd en of de overheid de relevante argumenten van de ambtenaar heeft onderzocht; dat hij wat dat betreft de eerste grief aanhaalt - slapen tijdens het werk - aangezien hij zich verantwoord heeft door te wijzen op de medische aanbevelingen en op het feit dat hij zijn ronde had gedaan en niet gezien kon worden door klanten, die er 's nachts niet waren; dat hij tevens zijn betoog uiteenzet in verband met het probleem van de fietsen en het feit dat hij het station onbewaakt had achtergelaten; dat hij besluit dat, aangezien ernstig betwist werd dat het hier om strafbare feiten gaat, de tuchtoverheid diende aan te geven waarom geen genoeg kon worden genomen met verzoekers uitleg; dat hij in zijn laatste memorie, na de heropening van de debatten, aanvoert dat de straffen die hem zijn opgelegd talrijk lijken te zijn, maar de ten laste gelegde feiten daarentegen niet veel voorstellen en vele straffen vrij oud zijn, zodat de vraag rijst of ze niet in het tuchtdossier geschrapt moeten worden; dat hij zich derhalve afvraagt of wel redelijkerwijze kan worden gesteld dat de verwerende partij, indien verzoeker op 25 juli 1995 niet als straf drie maanden geschorst zou zijn, een tuchtstraf van zes maanden had kunnen verantwoorden als straf die rechtstreeks in verhouding staat tot de tuchtrechtelijke feiten die dateren van vóór de straf van 25 juli 1995;

Overwegende dat, wat de twee onderdelen samen betreft, verzoeker een argument ontleent aan de onwettigheid van de tuchtrechtelijke beslissing van 25 juli 1995; dat naar aanleiding van het onderzoek van beroep A.79.461/VIII-512 besloten is dat geen van de middelen gegrond is; dat daaruit volgt dat het aangevoerde enige middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 8.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig december tweeduizend door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	SCOHY,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

G. SCOHY,

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.